

Publicerad 2013-11-27 01:16 av Vinterkungen

Vinterkung i ditt slott. Fri är Du. Fri är Du att iaktta - att döma - att frysa.

Vinterkungen.

~

Inget ont dig mer skall nå. Du lyckades, Vinterkung!

Muren din är hög och vallgraven din är djup.

Varför skulle någon komma dig in på livet?

Ser dom ej din trädkrona så stolt?

Det har länge stått i ljusan dag att Du, o Kung, äro ett kast över de andra.

Så de kacklar, den smutsiga pöbeln-

-och du ylar trotsigt stolt mot stjärnorna.

Men ack ditt skall faller på döva öron.

I slottet fann du den tysta uppskattningen, det tomma ekot av döda applåder från vålnaderna.

Du äro en varg bland får. Hårdast, vackrast och hopplöst ensam.

Kråkan sitter i din krona, så grå. Du är inte ensam, Vinterkung!

Varför sakna dem som inte förstår?

Du behöver inte dem.

Nedan dig finns den glittrande snön, och den förföriska, bevarande isen.

Vid din sida böckerna, målningarna och lyriken.

Ovan dig lyser stjärnorna.

I din krona kraxar kråkorna, korporna och gamarna.

Ditt blotta sällskap är de döda, längtande's verser.

Det är Du och vålnaderna, Kung. Nej inget mer behövs dig.

Så höj ditt vin, Vinterkung! Ingen är så stark som du!

Du nådde toppen.

Makten är din.

Ät ditt svin och svälj ditt vin!

Sjung till tysta hörn och skriv dikter om nya rön!

Ensam super du med änglarna och amputerar grenen av Henne.

Trädkronan din släppte för länge sedan sitt sista höstlov.

Ingen saknar dem mer.

Kråkorna kraxar för dig i evighet.

Du har all uppskattning du behöver, Vinterkung.

~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vinterkungen med Poeter.se id #31358 innehar upphovsrätten